

Het sterven van Jezus

Hoofdstuk 95

Lieve kleinkinderen,

Ik vertelde jullie eerder over dominee Ader uit Nieuw-Beerta. Deze verzetsstrijder werd in 1944 door de Duitsers gevangengenomen en in de gevangenis twee weken lang door de Gestapo gemarteld. In een brief aan zijn vrouw, die uit de gevangenis gesmokkeld werd, schreef hij later, dat hij deze twee weken ervaren had als een eenheid met zijn God.

Terugdenkend aan die marteling was zijn Godsnabijheid zo groot, dat hij die niet kon beschrijven en dat hij die later ook niet weer zo intensief beleefd had.

In zijn boek staat: ‘En ’t is misschien wel de meest gezegende tijd van mijn leven geweest. ‘k ben nooit zo dicht bij God geweest als toen.’

Met mijn beperkt mensenverstand is dit voor mij niet te begrijpen, bijna niet te geloven. Daar mag je alleen maar om bidden.

Dat lijden dat dominee Ader moest ondergaan en het lijden dat de Here Jezus op Golgotha moest ondergaan, zoals jullie hieronder kunnen lezen, heeft één verschrikkelijk groot verschil.

Dominee Ader voelde tijdens die vreselijke marteling die hij onderging, dat God bij hem was, hem in al zijn ellende en vreselijke pijn, omringde met zijn liefde. Maar Jezus schreeuwde hangend aan het kruis, zoals jullie hieronder kunnen lezen: ‘Mijn God, mijn God, waarom heeft U mij alleen gelaten?’

Hoofdstuk 95 - Golgotha - Mattheüs 27 : 33 - 56

Stadhouder Pilatus had voor deze kruisiging van Jezus op het Paasfeest niet zo maar de heuvel Golgotha aangewezen. Nee, volgens de Romeinen moesten zoveel mogelijk mensen dit kunnen zien. Als een waarschuwing voor alle mensen om maar niet in opstand te komen tegen de Romeinen. Golgotha lag dichtbij de stad Jeruzalem aan de grote weg naar het noorden. Erg hoog was de heuvel niet, maar wel zo hoog dat iedereen van de weg af de gekruisigden konden zien hangen. Het sprak vanzelf dat de strafplaats afgezet was met een sterke afdeling soldaten. Zolang de veroordeelden nog leefden mocht niemand te dicht bij de kruisen komen. Het sterven kon soms erg lang duren. Het kwam voor dat iemand wel twee of zelfs drie dagen lang hing te lijden voordat hij stierf.

Ook de vier soldaten die Jezus en de beide moordenaars aan het kruis moesten slaan, mochten niet eerder weg. Het was een lange wacht daar in de brandende zon. Om de verveling te verdrijven ‘plaagden’ ze zo nu en dan de gekruisigden. Wanneer iemand om water vroeg, omdat hij bijna stierf van de dorst, dan gaven ze hem een spons op een stok vastgebonden, niet met water, maar met scherpe, bijtende azijn. Ook nu hadden ze een kruik vol met azijn meegenomen. Als de felste pijnen een beetje minder hevig werden, dan kon je zo mooi hun wonden ermee inwrijven. Nee, deze vier Syrische soldaten wisten wel hoe het hoorde bij een kruisiging. Medelijden kenden ze niet.

Het was niet alleen de erge pijn die deze veroordeelden zo lang mogelijk moesten ondergaan. Nee, een kruisiging was ook een grote schande, die iedereen, ook hun familie moest voelen. Om die reden was het ook de gewoonte dat ze naakt aan het kruishout moesten hangen. De kleren die hun afgenomen werden, waren voor de soldaten.

Ook Jezus viel nu onder dit smadelijk oordeel. Wreed scheurden de soldaten hem zijn kleren van het lijf. En zo stond Jezus daar naakt voor alle mensen. Ook deze schande droeg Jezus zonder dat er een klacht over zijn lippen kwam. Eeuwen geleden, toen Adam en Eva uit het Paradijs werden verdreven, maakte God van dierenvelen kleren voor hen. En nu liet God toe dat Zijn Zoon daar stond op Golgotha, zonder kleren om zijn schaamte te bedekken.

De soldaten trokken Jezus mee naar het kruis, waar nu de dwarsbalk aan vastgespijkerd was. Eén van hen gaf Jezus de beker met mirrewijn, die de vrouwen gegeven hadden. Jezus roerde de beker met zijn lippen aan, maar toen schudde hij zijn hoofd. In dit uur, nu hij de zonden droeg van zijn volk, mocht hij zich niet laten verdoven. Niet dat één slok van deze bittere drank alle pijn zou wegnemen, maar ook de kleinste verlichting wilde hij niet aannemen.

De soldaten begrepen er niets van. Dit hadden ze nog nooit eerder meegemaakt. Dat iemand die gekruisigd werd, de wijn niet wilde drinken. Dat was onbegrijpelijk. Maar het kon hen niets schelen. Hij moest het zelf maar weten, deze vreemde rabbi.

Jezus werd onder zijn armen door met een stuk touw vastgebonden en zo werd hij omhoog getrokken tegen de kruispaal omhoog. Zijn bloedende rug schaafde tegen het ruwe hout. De pijn was niet om uit te houden, maar ook deze pijn onderging Jezus zwijgend. Een tweede stuk touw werd om zijn middel gedaan en zo hing Jezus daar tussen hemel en aarde. Hij die de Zoon van God en de Koning van hemel en aarde was. En toen kwam het allerergste. Ze trokken zijn armen uit elkaar en sloegen de lange spijkers door zijn handen heen, in het harde hout. Ook zijn voeten spijkerden ze vast aan de paal.

Deze voeten hadden gelopen over de wegen van Israël, door de dorpen en steden van Galilea, door de straten van Jeruzalem en over het tempelplein. Met die handen had hij het brood gebroken in de wildernis, melaatsen gereinigd en kleine kinderen gezegend.

En deze spijkers waren alles wat het volk van Israël voor hem over had. Datzelfde volk, dat een paar dagen geleden nog 'Hosanna' riep....

Maar ook nu, in deze helse pijn, dacht Jezus niet aan zichzelf. Werd hij niet kwaad op deze Syrische soldaten. Nog steeds was er voor deze mensen tijd om 'genade' te vragen.

Terwijl de hamerslagen klonken en de pijnen door zijn lichaam scheurden, riep Jezus: *'Vader, vergeef deze soldaten die mij doden, want ze weten niet wat ze doen.'*

Zo waren de eerste kruiswoorden van Jezus een gebed voor zijn vijanden....

Nu hingen ze daar, alle drie. De beide moordenaars, met Jezus tussen hen in. Onder de kruisen zaten de vier soldaten, met de kleren van de gekruisigden. Het was niet veel. Als ze het op de markt verkochten, zouden ze er niet rijk van worden. Ze hadden de kleren zo goed mogelijk onder elkaar verdeeld, maar één kledingstuk lag er nog. Het hemd van Jezus, dat uit één stuk stof gemaakt was. Het was duidelijk zichtbaar, dit hemd was gemaakt van het duurste linnen. Het zou jammer zijn om dit kledingstuk in vier stukken te scheuren. Eén van de soldaten riep lachend: 'Laten we dit heel houden en erom loten.'

De soldaten pakten hun dobbelstenen en dobbelden erom wie van hen het zou krijgen.

Het was een schande om hier voor het oog van iedereen naakt aan het kruis te hangen, maar tegelijkertijd was het Jezus' eer, dat hij in alles Gods wil deed en dat elk woord dat ooit over hem gesproken was, in vervulling ging.

In Psalm 22 : 19 staat: **'Zij verdelen mijn kleren onder elkaar, ze loten erom.'**

Onderaan de heuvel Golgotha, zo dichtbij het kruis als maar toegestaan was, stonden de mannen van het Sanhedrin. Ze wilden niets missen van het lijden van Jezus. Een wrede en onheilige vreugde glansde in hun ogen. Ze ergerden zich mateloos hoe Jezus zijn lijden droeg. Hij klaagde niet, hij jammerde niet en hij vloekte niet. En dat hij voor zijn beulen gebeden had.... Ja, voor de soldaten die hem vastgespijkerd hadden! Wat dacht hij wel niet, wie hij was? Dacht hij nu echt dat God in de hemel hem hoorde? Hij hing aan het vervloekte kruis. Wist hij dan niet dat alle gekruisigden door God vervloekt waren!

Een Messiaskoning die stierf, dat zou nog kunnen, maar dan zou God hem direct na zijn dood weer tot leven roepen. Maar een vervloekte aan het kruis een Messiaskoning? Nee, dat ging zelfs God te ver! Nooit, nee nooit kon een Messiaskoning aan het kruishout hangen.

Honend begonnen ze Jezus te bespotten. ‘Andere mensen heeft hij gered, maar zichzelf redden kan hij niet! Hij dacht toch dat hij de Messiaskoning van Israël was? Nu, kom dan maar eens af van dat kruis. Dan zullen we in je geloven.’

Ze hadden niet eens door, dat wat ze zeiden. Wat een zware verzoeking was dit zeggen van de Farizeeërs voor Jezus. Hij *kon* van het kruis afkomen. Hij *kon* op dit moment een einde aan zijn lijden maken. Maar hij mocht dat niet doen en hij wilde dat ook niet.

Weer schreeuwden ze spottend: ‘Hij heeft op God vertrouwd. Als hij werkelijk waar Gods Zoon is, laat God hem dan verlossen!’

Ook de mensen die uit nieuwsgierigheid uit Jeruzalem meegekomen waren begonnen Jezus te lasteren. Verachtelijk schudden ze hun hoofd, terwijl ze zeiden: ‘Kijk eens! Daar hangt die man die de tempel wilde afbreken en binnen drie dagen een nieuwe wilde bouwen. Red jezelf! Kom van dat kruis af! Laat zien hoe machtig je bent.’

Maar hoe ze ook de spot met hem dreven, Jezus reageerde niet. Zelfs niet, toen één van de andere gekruisigden mee begon te doen om Jezus te bespotten.

Niet alleen de vijanden van Jezus stonden daar op Golgotha. Ook vrienden en familieleden van Jezus waren er. Zijn discipel Johannes en ook meerdere vrouwen, die Jezus gevolgd waren vanuit Galilea.

Naast Johannes, zo dichtbij het kruis als van de soldaten mocht, stond Maria, de moeder van Jezus. Wat een verschrikkelijk zware dag was dit voor haar, bij het kruis van haar eigen zoon. Ze had alles willen geven om hem te helpen, maar ook zij stond hier machteloos. Ze had geen woorden om haar Zoon te troosten. Lang geleden, toen Jezus nog een baby was, had de oude Simeon in de tempel voorspeld, dat op een dag een zwaard door haar ziel zou gaan. Vandaag ging die profetie in vervulling. Bittere tranen hilde ze.

Ook voor moeder Maria was het nu duidelijk geworden dat het werk van haar zoon Jezus mislukt was. Nooit zouden haar mooie dromen werkelijkheid worden. Nooit zou haar zoon op de troon van David zitten. Nooit zou hij zijn volk verlossen van de vijanden! En ze had zo vast in hem geloofd!

Haar andere zonen hadden gelijk gekregen. Het werk van Jezus, al zijn geruzie met de leiders van het volk, het was op schade en schande uitgelopen. Niemand van haar andere kinderen had met haar meegewild naar Golgotha. Ze schaamden zich voor een broer, die aan het kruishout stierf. Nee, zij wilden daar onder het kruis van hun broer niet voor spot staan. En moeder Maria moest wel weten, wat ze deed!

Natuurlijk was ze gegaan. Maar wat kon ze zeggen tegen haar andere zonen? Ze wist het niet. Wel dat in dit uur haar plaats bij haar oudste zoon moest zijn. Als iedereen hem haatte en bespotte, dan kon zijn eigen moeder hem toch niet in de steek laten? Als Jozef nog geleefd had, was die vast en zeker met haar meegegaan, maar nu ging in zijn plaats Jezus’ discipel Johannes met haar mee.

Lang stonden ze daar. Eerst op een grote afstand en later, toen de meeste mensen weggingen, dicht bij het kruis. Maria wist zelf niet hoe ze het volhield, maar het was net alsof God haar kracht gaf om alles te dragen. Dat Johannes naast haar stond was een grote troost bij al dit leed. Johannes hield zoveel van Jezus en hij was ook nog familie. Hij was een zoon van haar zus Salomé. Niemand geloofde meer dan Johannes en zijn broer Jacobus, dat Jezus de Messiaskoning van Israël was. Had hun moeder niet een keer gevraagd of haar zoons op twee tronen mochten zitten, elk aan een kant van Jezus.... O God, in plaats dat Jezus zou zitten op een koningstroon, hing hij nu aan het kruis. En weer hilde ze bittere tranen tegen de schouder van Johannes aan.

De Here Jezus had hen zien staan, zijn moeder en zijn leerling, van wie hij veel hield. In al zijn pijn en benauwdheid dacht hij aan hen. Hij was blij dat ze gekomen waren en hem tot het einde toe liefhadden. In deze zware dagen konden zij elkaar troosten. Bij Johannes zou zijn moeder Maria het beter hebben dan bij haar eigen zonen, die *niet* in hem geloofden. Hij wilde het haar zeggen, maar kon met geen mogelijkheid haar alles uitleggen. Het spreken viel Jezus onnoemlijk zwaar. Daarom zei hij alleen maar: *'Vrouw, hij is uw zoon.'* En tegen Johannes zei Jezus: *'Zij is nu jouw moeder.'*

*Vanavond, wanneer alles voorbij zou zijn,
dan ging ze met Johannes mee naar zijn huis.*

Met ogen vol tranen keek Maria naar Jezus. Wat moest hij veel van haar houden, dat hij nu in deze helse pijnen aan haar dacht. Nee, het was niet erg dat hij haar nu ‘vrouw’ noemde. Jezus kon immers haar zoon niet meer zijn, nu hij moest sterven en rusten in het donkere graf. Maar in Johannes gaf Jezus haar een zoon terug, een zoon die één met haar was in zijn liefde voor Jezus. Maria keek Johannes aan en glimlachte, door haar tranen heen. Johannes knikte haar toe. Ze bleven bij het kruis, ook al zou dat nog uren duren. Vanavond, wanneer alles voorbij zou zijn, dan ging ze met Johannes mee naar zijn huis.

Eens, op de berg van de verheerlijking, had de discipel Johannes zijn Meester Jezus gezien tussen Mozes en Elia in. Nu, op de heuvel Golgotha zag Johannes Jezus aan het kruis hangen, tussen twee moordenaars. Het was bedoeld om Jezus op zijn diepst te vernederen. Het was een schande voor hem, maar tegelijkertijd ook een teken van zijn genade. Dat hij de laatste uren van zijn aards leven bij de misdadigers zou zijn, dat hij met één van hen wilde praten, dat is een diepe troost voor elk mens die met zijn schuld naar Jezus wil gaan.

De twee rebellen zagen Jezus lijden, net zoals zij deden. De ene rebel werd in zijn onmacht steeds kwader op Jezus. Was dat nu een Messiaskoning, die daar zo stil en verdraagzaam alles onderging! Geen verkeerd woord kwam over zijn lippen en in plaats dat hij zijn beulen vervloekte, ging hij voor hen bidden....

En het had zo anders gekund.... Ook hij had gehoopt en verwacht dat deze Jezus tegen de Romeinen in opstand zou komen. Dan had hij meegedaan, zelfs zijn leven voor deze rabbi willen geven! ‘Koning van de Joden’, stond er op het bordje boven zijn hoofd. Een mooie koning! Een koning die geen koning wilde zijn, met als gevolg dat ook hij hier aan het kruis hing. Kwaad maakte hij met zijn tong zijn droge lippen nat. Het viel niet mee om hangend aan het kruis te praten, maar hij *wilde* wat zeggen. Hij hield zich niet stil. Die Jezus zou horen, hoe hij over hem dacht.

Hij zei: ‘Jij bent toch de Messias? Geloof je het zelf? Als dat zo is, red dan jezelf en ook ons!’

De tweede moordenaar zag ook Jezus naast zich lijden. Maar deze man dacht totaal anders over Jezus. Dat zijn vriend en hij aan het kruis hingen, dat was volgens de wetten van Rome. Bloed voor bloed en leven voor leven. Maar deze Jezus tussen hen in was onschuldig. Als er één persoon was die het recht had om zijn beulen te vervloeken, dan was dat deze rabbi naast hem. Maar hij vloekte niet, nee hij droeg zijn lot geduldig. Zelfs de mirrewijn wilde hij niet drinken! Dat deze rabbi in zijn vreselijke pijnen nog aan andere mensen dacht, zelfs voor de soldaten kon bidden, dat was een duidelijk bewijs dat hij meer was dan een gewoon mens. Met de kruisbalk op zijn schouder profeteerde hij over de ondergang van Jeruzalem. Een ‘Koning’ was deze rabbi. Maar, dan was zijn Koninkrijk niet van deze wereld. En deze moordenaar, hangend aan het kruis naast Jezus, geloofde het!

Eén keer, God in de hemel mocht weten hoe en wanneer, één keer zou deze Koning Jezus zijn Koninkrijk binnengaan, het koninkrijk van God!

Dan zou deze Jezus zijn, wat de mannen van het Sanhedrin Hem spottend hadden toegeroepen: rechter van hemel en aarde. Ook zijn rechter.... Ja, van alle mensen.

Toen hoorde hij zijn vriend aan het kruis spottend roepen: **‘Jij bent toch de Messias? Als dat zo is, red dan jezelf en ook ons.’**

O, hoe kon hij. Zag zijn vriend dan niet dat deze rabbi tussen hen in, meer was dan een gewoon mens?

Hij riep zijn vriend toe: ‘Houd toch je mond! Ook jij hangt aan een kruis. Ook jij zult snel dood zijn. Ben jij niet bang voor God? Wij zijn misdadigers en hebben onze straf verdiend. Maar Jezus heeft niets verkeerd gedaan.’

Hij wachtte tot het bonzen van zijn hart iets rustiger werd. Toen smeekte hij, zich richtend tot Jezus: **‘Wilt u aan mij denken, wanneer u koning bent in de hemel?’**

De Here Jezus hoorde dit gebed van de moordenaar naast hem aan het kruis en werd erg blij. Nu het hele volk zich van hem afgekeerd had, nu geloofde er toch één in Hem, en nog wel een mede-gekruisigde. Hij vroeg niet om zijn leven, niet om bevrijding van dit verschrikkelijke kruis. Hij vroeg alleen maar om aan hem te denken, later in zijn Koninkrijk.

Hij zou aan hem denken, maar *niet* later, nee vandaag nog!

‘In uw Koninkrijk, in uw hemel.’ Deze moordenaar hoefde niet zo lang te wachten, tot Jezus terug zou komen op de wolken. Deze avond nog zou hij met Jezus de hemel ingaan. Luid en duidelijk, zodat iedereen het kon horen, sprak Jezus: *‘Luister goed naar mijn woorden: Vandaag nog zal jij bij mij in de hemel zijn.’*

Meer kon Jezus niet meer zeggen. Maar de gekruisigde naast Jezus begeerde niet meer. Jezus, die naast hem hing te sterven, had hem het eeuwige leven toegezegd. Dat hem dit mocht overkomen.... Hij twijfelde niet. Vandaag nog, vanavond nog.... O, was het maar avond!

En zo hingen ze daar, de eindeloze uren van de Paasmorgen. Al hoger kwam de zon, al feller brandde de koorts in de lichamen van de gekruisigden. Ze zeiden niets meer. Elk woord was een marteling. Johannes stond nog dichtbij het kruis, maar Maria en de andere vrouwen waren wat verder af gaan staan.

Veel mensen, die uit nieuwsgierigheid meegegaan waren, gingen nu terug naar huis. Het was bijna etenstijd. Alleen de mannen van het Sanhedrin stonden nog vooraan en vergaten de tijd. Het lijden van Jezus, zijn pijn en schande, dat was vandaag voor hen eten en drinken....

Het was nu twaalf uur en plotseling begon het donker te worden. Maar deze keer niet als gevolg van zware regenwolken, zoals tijdens de regentijd wel gebeurde.

Het waren ook geen zandwolken, zoals er in de hete zomer wel waren, wanneer de Sjirokko waaide.

De mensen bij de kruisheuvel werden bang. Nog meer mensen gingen terug naar de stad. Je wist nooit welke rampen er stonden te gebeuren. En nu Jezus aan het kruis hing..... Was dit het einde van de wereld?

Door de duisternis waren de kruisen niet meer te zien, evenmin als de muren van de stad.

Op Golgotha werd het stil. Zelfs de soldaten stopten met hun rauwe grappen en de mannen van het Sanhedrin bestierden de woorden op hun lippen. Wat kon dit betekenen, deze geheimzinnige duisternis midden op de dag!

Dat dit om Jezus was en dat hemel en aarde rouwden om het onrecht Jezus aangedaan, daar wilden ze niets van weten. Hoe zouden ze deze duisternis, deze waarschuwing ook kunnen begrijpen, deze mannen die Jezus' eigen woorden in de wind hadden geslagen?

Alleen de beide rebellen aan het kruis waren dankbaar voor deze duisternis. De pijnen bleven wel gelijk, maar de zon schroeide niet langer in hun open wonden en de soldaten zeiden niets meer.

Voor Jezus was het geen verlichting van zijn lijden. Deze drie lange, donkere uren werden voor Jezus de zwaarste van deze verschrikkelijke dag. Deze duisternis was voor Jezus het teken dat zijn Vader in de hemel Zijn Gezicht voor hem verborgen hield en het vuur van Gods gloeiende toorn was vele malen erger dan de hitte van de middagzon.

Zelf was Jezus zonder zonde, maar vandaag droeg hij alle zonde en alle schuld van alle mensen, van alle eeuwen. God strafte dat nu aan Hem.

Jezus wist zich nu van en door God verlaten, nog vele malen erger dan de vorige avond in Gethsémané. Maar nu kwam er geen engel om hem te dienen. Het was de weg die Hij moest gaan, de helse lijdensweg van helse pijnen. Jezus had het vrijwillig op zich genomen, maar het was niet te dragen.

Als Jezus niet zelf God was, dan zou hij eraan bezwijken zijn, lang voordat de straf tijd voorbij zou zijn geweest en Hij voor alle zonden van de mensen betaald had....

Maar net zoals in Gethsémané hield Jezus zich ook nu vast aan God, zijn Vader die hem verlaten had. Zonder ophouden bad Jezus. Niet luidop. Nee, er kwam geen woord over zijn lippen, maar hij worstelde uit alle macht met Zijn Vader, Zijn God....

En nog werd deze Godverlatenheid hem bijna te machtig. Toen de strijd bijna voorbij was en de duisternis begon te wijken en het eerste bleke lichtschijnsel over de heuvel gleed, was zijn benauwdheid op het ergst.

Nu kon Jezus niet langer zwijgen. Nu moest hij zijn angst en zijn verlangen naar God uitschreeuwen. Maar het mocht niet alleen een klacht zijn, want Jezus liet God niet los, zelfs niet in deze uiterste eenzaamheid.

Maar hoe kon Jezus zijn angst, zijn vertrouwen, zijn helse pijnen en zijn hemelverwachting in een paar woorden zeggen, terwijl hij hier aan dit kruis hing? Dat kon alleen maar, wanneer hij een woord uit de Psalmen zou citeren, een woord dat zwaar was van leed, maar zijn plek had in het lied van de verlossing. Alleen de eerste regel zou hij zeggen. God, zijn Vader zou het begrijpen.

Met geweld perste Jezus de woorden uit zijn verdroogde keel en over de kruisheuvel klonk: *'Mijn God, mijn God, waarom hebt u mij alleen gelaten?'*

Jezus zei het niet in het Hebreeuws, de taal van de heilige boeken, maar in het Aramees, de taal die de mensen in Nazareth spraken. In deze uiterste nood riep hij zijn Vader in de hemel aan, in de taal die hij van zijn aardse moeder Maria geleerd had.

De mannen van het Sanhedrin kenden Aramees en ook deze Psalm 22 kenden ze heel goed. Ze konden weten, dat Jezus in het diepst van zijn lijden nog hoop had, dat hij hoewel door God verlaten, toch Gods eigen Zoon was.

Ze hadden het moeten weten! Ja, ze hadden zich wild moeten schrikken en zich bewust moeten worden, van wat ze gedaan hadden!

Maar in plaats daarvan begonnen ze, (om hun eigen geweten te sussen?) Jezus weer te bespotten. Het werd immers al weer licht! Nu durfden ze weer.

'Hoor,' schreeuwden ze, 'hij roept om Elia, de profeet die vuur uit de hemel liet vallen om zijn vijanden te doden. Laten we afwachten of Elia ook komt om hem te helpen. Maar dan is hij wel te laat!'

De duisternis was voorbij en de zon straalde weer in al zijn glorie. Jezus wist, dat nu Gods toorn voorbij was. Zijn straftijd was om.

Jezus voelde zich niet langer verlaten. De straf, bestemd voor al zijn kinderen had hij gedragen. De satan had voor eeuwig de strijd verloren. Wat voor betekenis had nu de spot van zijn vijanden nog? Zijn werk hier op deze wereld was gedaan. Alles had hij volbracht en dat zouden ze horen, de mannen van het Sanhedrin!

Maar voordat Jezus nog iets kon zeggen, moest hij eerst iets drinken. Zo kon hij geen fatsoenlijk woord uitbrengen. Nog één keer moest hij zich vernederen en zijn beulen om drinken vragen. Nog één keer zouden ze de spot met hem drijven en daarna was alles voorbij.

Hees en hijgend, fluisterde Jezus tegen de soldaten: *'Ik heb dorst.'*

Eén van de soldaten sprong overeind. Mooi, nu moest deze Jodenkoning aan het kruis toch nog om een gunst vragen!

Te trots was hij geweest om mirrewijn te drinken, te trots om te reageren op hun spotten, maar nu kon hij niet meer en bedelde om water. Wacht maar, hij zou drinken hebben!

De soldaat deed een spons in de kruik met azijn en stak hem omhoog op een korte hysopstengel. Daar had het ook zonder gekund, maar hij wilde niet de kans lopen, dat de gekruisigde in zijn wanhoop hem in de vingers beet.

Hij lachte, toen Jezus de zure azijn opzoog. Zou deze rabbi nu gaan jammeren en zijn beulen vervloeken?

Daar hoorden ze Jezus luid roepen, zo luid dat het klonk over heel Golgotha klonk: *'Het is volbracht!'*

De soldaten keken verbaasd omhoog. Daarom wilde hij drinken. Om genoeg kracht te hebben om dit roepen! Niet omdat hij omkwam van dorst had hij hun gevraagd om water, maar hij had er een reden voor. Zijn woorden: 'Het is volbracht', waren een 'Roep-van-de-Overwinning'.

In hun harde harten kwam nu toch iets van eerbied voor deze man die zo koninklijk zijn lijden droeg. Alhoewel, wat hij gezegd had, dat klopte helemaal niet. 'Mijn werk is klaar', wilde hij zeggen. Maar dacht hij nu heus, dat zijn lijden zo dadelijk voorbij zou zijn? Wie met zoveel kracht nog een klein zinnetje kon zeggen, die stierf nog lang niet. Zo iemand kon nog wel uren hangen!

De mannen van het Sanhedrin begrepen er ook niets van. Natuurlijk zou die Nazarener nog lang niet dood gaan. Maar voor hen werd het tijd om naar de stad te gaan. Het was drie uur, de tijd dat er nu in de tempel de paaslammeren geslacht werden. En voordat ze zelf naar huis konden gaan om de paasmaaltijd klaar te maken, moesten ze eerst nog naar Pilatus. Met grote stappen verlieten ze Golgotha....

Het ging allemaal heel anders dan ze verwacht en gedacht hadden. De Here Jezus zou niet meer uren lang aan het kruis hangen. Nu zijn werk gedaan was hoefde hij niet meer te lijden. Hij kon zijn leven beëindigen.

Eén keer had hij dit aardse leven op zich genomen, vrijwillig en op *zijn* tijd. Zo zou Jezus het ook weer beëindigen. Voor Jezus was de dood niet een vijand die hem de baas was, maar een dienaar die zijn welbehagen deed.

Nog één keer riep Jezus met luide stem: *'Vader, mijn leven geef Ik in Uw handen!'*

Dat waren de laatste woorden van Jezus aan het kruis. Zijn hoofd zakte naar voren en Jezus stierf. Hij had zijn leven gegeven.

Nog hing zijn lichaam aan het kruis, naakt, bebloed en met wonden overdekt, maar zijn ziel voer op naar zijn Vader in de hemel. Het lijden was voorbij. Gods Paaslam was geslacht, de satan was voorgoed overwonnen....

Zeer verbaasd stonden de soldaten onder het kruis. Ineens voelden ze zich verslagen. Dit was een wonder! Iemand die nog met zo'n luide stem kon praten, die ging nog lang niet dood. Maar deze Jezus stierf, alsof hij een oud kledingstuk uitdeed.

Deze rabbi kon geen gewoon mens zijn geweest! De Romeinse centurio bracht onder woorden, wat zij allemaal dachten: **‘Deze rechtvaardige was de Zoon van God! Geen twijfel mogelijk!’**

Op hetzelfde ogenblik gebeurde er een wonder. De grond begon te schudden en te beven. In de tuinen bij de muren van de stad scheurden de rotsen open en veel heilige mensen die gestorven waren, stonden op uit de dood.

Zelfs het volk, dat na de duisternis was teruggekomen naar Golgotha, stond verslagen toe te kijken en werd doodsbang van deze machtige tekens. Veel mensen kregen spijt van alles wat ze gezegd hadden.

Op datzelfde moment gebeurde er nog een teken. In de tempel in Jeruzalem, scheurde het gordijn voor de heilige zaal doormidden. Helemaal van boven naar beneden.

Niet één van al de priesters en Levieten, die zo druk bezig waren met het slachten van de lammeren, begreep iets van wat dit wonder betekende. Ook de discipelen van Jezus begrepen dit wonder pas veel later.

Zoals zo vaak, wanneer God iets Zijn volk te zeggen heeft, had ook dit teken een dubbele betekenis. Het was een zichtbaar teken dat het offeren van dieren niet meer nodig was. Het Grote Offer was voor eens en voor altijd gebracht.

Maar tegelijkertijd was daar de zegen dat vanaf nu iedereen zonder bemiddeling van een aardse priester, via de hemelse Hogepriester Jezus Christus, tot God mocht gaan.

Het Oude Verbond met zijn offers en tempeldienst was voorbij.
Een Nieuw Verbond was begonnen in Jezus Christus.

Het duurde nog veel jaren, voordat de gemeente van Jezus Christus dat allemaal begreep en er naar handelde....